

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. In quo consistat cooperatio, quæ necessaria est ex parte nostra ad operandam salutem nostram per merita, & satisfactiones Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

In quo consistat cooperatio, quæ necessaria est ex parte nostrâ ad operandum salutem nostram per merita & satisfactiones JESU Christi.

ARTICULUS IV.

Oportet nos uniri cum JESU Christo, ut cooperemur cum ipso.

POSITO ceu primo principio, quòd sinè ipso nil possis facere, sed cum ipso possis omnia. Posito ceu secundo, quòd, ut omnia possis cum ipso, id est, mereri, satisfacere & operari salutem tuam, oporteat te uniri cum illo, ea ratione, quâ palmites ununtur viti suæ, sicut ipsemet dicit, vel sicut membra corporis capiti suo: Et hæc unio fit per vincula supernaturalia fidei, spei, charitatis, gratiæ sanctificantis. Quamdiu hæc vincula subsistunt, vera hæc vitis dat omnibus suis palmitibus vitam, vigorem, & virtutem producendi fructus suos. Caput hoc adorandum effundit in membra sua influxus vitæ divinæ, & virtutem supernaturalem, per quam acquirunt capacitatem producendi in ipso & per ipsum merita vitæ æternæ, & satisfactiones in abundantia pro omnibus peccatis. Et sic promittit nobis ipsemet in Evangelio: *Qui manet in me, & ego in eo, his fert fructum multum.* Siquidem hoc est, aliquâ ratione esse ipsummet, quando quis est in ipso; & consequenter hoc est

Joan. 15.

facere omnia, quæ quis facit in virtute & per virtutem ipsius.

Sanctus Paulus loquens de Christianis, qui componunt Ecclesiam, dicit, nos omnes non esse nisi unicum & solum corpus in JESU Christo. Et Cajetanus admiratur in hoc felicitatem & sublimem dignitatem Christiani, qui cum vivum sit membrum corporis hujus Mystici, ipsemet possit reddere Deo satisfactionem æqualem injuriæ à se ipsi factæ, ob dignitatem, quam recipit à Divino suo capite. Ecce verba ipsius: *Ex Christo JESU, qui est caput nostrum, & nobis, constituitur Persona quædam Mystica. Ecce quare mea satisfactio, juncta satisfactioni JESU Christi, invenitur æqualis offensa mea, in quantum illa est facta à Persona hæc Mysticâ. Et etiam contingere poterit, ut mea solutio meum excedat debitum; Cùm satisfactiones JESU Christi, quæ sunt superabundantes, fiant meæ.*

Benè videmus, quòd tam arc-
tum, tamque forte sit vincu-
lum inter membra & Caput
nostri Corporis, ut omnia in-
ter

Cajet. in D.
Th. 3. p. q. l.
a. 2.

Non confi-
tuimus nisi
unicam Per-
sonam Mysti-
cam cum JESU
Christo.

Corpus My-
sticum JESU
Christi non
est Chimæra.

ter ipsa sint communia, eadem vita, eadem dignitas, eadem divitiarum: Sed plures credunt non ita se habere vinculum membrorum Corporis Mystici Jesu Christi, cum divino suo capite. Videtur ipsis hoc Corpus Mysticum quamdam referre Chimæram, quæ esse non habeat nisi in imaginatione. Sed non magis est verum, quod Jesus Christus habeat Corpus naturale, formatum ex operatione Spiritus Sancti, in Virginico sinu sanctissimæ Matris suæ Mariæ, quodque immolaverit illud pro nobis in Cruce; quam verum est, ipsum habere Corpus Mysticum, suam nempe Ecclesiam, quod ipsemet formavit è proprio corde suo, in ardoribus divinæ suæ charitatis, quodque genuit in Cruce inter agonias Passionis suæ.

Jesus Christus plus amat Corpus suum Mysticum, quam Corpus suum naturale. Utrumque Corpus, naturale & Mysticum, amat is valde, ambo sunt ipsi unita intimè, & ambo ferventi prosequitur affectu. Sed clarè demonstravit, quod magis dilexerit Corpus suum Mysticum, quam corpus suum naturale, eòquod immolaverit hoc pro salute alterius. Videtur insuper, quod Corpus Mysticum magis ipsi sit unitum, quam Corpus naturale, eòquod ipse anima separata fuerit ab ipse Corpore per mortem, aliquo saltem tempore, nunquam autem

separari ipsa possit à Corpore ipsius Mystico, nec momento quidem unico. Manifestè tandem declaravit, quod magis afficiatur Corpore suo Mystico, quam Corpore suo naturali; siquidem suis, qui illius sunt membra, dicit: Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei: si patiantur persecutionem, conqueritur de injuria sibi facta & clamat è verticè cælorum: *Quid me persequeris?* Nonnè dicendum sit, vehementissimum & vivacissimum ipsum conservare affectum erga hoc Corpus Mysticum in throno gloriæ suæ, ubi doloribus Corporis sui naturalis non afficitur amplius? desuper discuro ita.

Cum mysticum Corpus Jesu Christi, cuius maximo cum honore nostro nos membra sumus, si veri simus Christiani, non minus verum ipsius Corpus, quam Corpus ipsius naturale, quod verè ipsi est unitum, cumque afficiatur eo, quod ipsum tangit, tantum & adhuc plus, quam quod tangit corpus suum naturale, sequitur evidentè, quod Corpus ipsius Mysticum non participet minus ex immensis thesauris divitiarum, gratiarum, meritum & satisfactionum ejus, quam Corpus ipsius naturale. Quid dico, minus? participat multò plus ex illis; siquidem nil promeruit pro Corpore suo

Omnes thesauri Jesu Christi, non sunt pro Corpore ipsius naturali, sed pro Corpore ipsius Mystico.

suo naturali, quàm glorificationem ejus, ipsi aliunde jam debitam ex jure gloriæ animæ suæ. Sed non promeruit pro ipso hoc meritum essenziale, quòd respicit vitam æternam; non satisfecit pro ipso, cum nil debuerit unquam justitiæ Dei, eòquòd nullum unquam habuerit peccatum: ita ut thesaurus inexhaustus meritorum & satisfactorum ipsius sit totus integer pro Corpore suo mystico: vivit ipse in omnibus membris ipsius, & omnia membra ipsius vivunt in ipso; ipse agit, ipse patitur, ipse meretur, ipse satisfacit in omnibus membris ipsius, & omnia membra ipsius agunt patiuntur, merentur, satisfaciunt in ipso.

O si veri essemus Christiani, dicere possemus omnes cum S. Paulo: Vivo ego, non jam ego, vivit verò in me Christus: id est, vivo ego, sed non vivo vitæ meâ propriâ, Jesus Christus est, qui vivit in me, qui agit, qui patitur, qui facit omnia in me. Cessamus esse homines, & vivere velut homines, juxta proportionem, quâ effieimur magis Christiani, eòquòd dum Jesus Christus se magis communicat animæ nostræ; magna ipsius vita absorbeat vitam nostram & spiritus ipsius totum nostrum ebibat spiritum, ut sancti Jobi utamur verbis. Maxime congruum est verbum hoc, ad de-

Quâ ratione
Spiritus Divi-
nus Jesu
Christi ebibat
proprium
nostrum spi-
ritum huma-
num.

clarandum quâ ratione Jesus Christus fiat vita animæ relinquentis se potestati ipsius gratiæ: siquidem is trahit ipsam extra se, è statu suo purè naturali & humano; & hoc fit, quando spiritus ipsius divinus exhaurit omnem nostrum spiritum, auferens ipsi sua lumina, suas gratias, suas cognitiones, suos discursus, ordinarium suum agendi modum, omnes proprias suas operationes, & tandem aliquâ ratione proprium suum esse; & anima evadit sicca, arida, exspoliata omnibus, & velut mortua, haud aliter, quàm si sol ebibisset omnem aquam, quæ fuerat in aliquo vase, illudque reliquisset siccum. Jesus Christus sic accipit animam, quando totus vult esse in illa, quando esse vult ipsius esse, ipsius vita, ipsius operatio, privat & exspoliat prius ipsam omnibus per plures mortes sibi amarissimas, & visissimas, crudelissimas; & sæpè cum non capiat consilia Dei super se, ipsa tristatur, illi resistit, seque defendit, quantum potest, contra operationem Spiritus Dei; siquidem ipsa mori non vult, nec ita permittere sui destructionem. Et innumeri, etiam viri docti, & aliis satis illuminati, sed cæci in directione Spiritus Dei super animas, ubi nihil comprehendunt, sed apprehendunt omnia velut Chimæras & meras imaginationes.

Ni-

Quomodo
Deus antihibi-
lat animam,
ut ipse totus
solus sit in
illa.

Nihilominus verum est, quod, postquam anima Christiana omni studio vacat & intendit Jesu Christo, quando diu studuit conformare se illi, bene concipere ipsius spiritum, seque induere affectibus, desideriis & sensis ipsius: Jesus Christus tandem producat in ipsa operationes tam admirandas, ut non solum sint inexplicabiles, sed etiam incredibiles iis, qui illas non experiuntur. Siquidem is ita annihilat ipsam, illamque ita exspoliat esse suo naturali; ut ipsa aliud non sit, quam ipse, ut aliam non habeat, quam ipsius vitam, ut alias non habeat, quam ipsius operationes: Qui oculos haberet ad perspicendum mira, quæ Deus operatur in fundo hujus animæ (quæ fortassis non vident Angeli ex seipsis) non ibi videret, nisi Jesum Christum. Plerumque ejusmodi Personæ semper oneratae sunt Crucibus, & ignoratur, Jesum Christum esse, qui renovet in ipsis omnia Mystera vitæ afflictæ & ærumnosa. Et hæc sunt dolores, infirmitates persecutiones, injuriæ, calumniæ, contemptus, privationes bonorum amicorum, consolationum, & denique omnis generis afflictiones in Corpore & in anima.

Natura, cui hoc placere non vult, conqueritur, & gemit, fugitque Crucem, quantum po-

test: prudentia carnis, quæ hoc Mystera do-
non capit, movetur ex eo, vellorota vitæ
ad commiserationem, vel ad Jesu Christi
contemptum, facitque quidquid adimplentur
potuerit, ut ab illo se custodiat, in Corpore
vel exinde sese eripiat. Sed anima, ipsius Mysti-
ma irradiata lumine divino, co,
aspicit hæc omnia tum in aliis, tum in seipsa, cum reverentia velut mysteria vitæ patientis & afflictæ Jesu Christi, quæ postquam impleta sint in Corpore ipsius naturali, compleantur etiam indies in Corpore ipsius Mystico, juxta hoc sancti Pauli effatum: *Adimpleo ea, qua desunt Passionum Christi in carne mea, pro Corpore eis (Mystico) quod est Ecclesia.* Et quamvis ipsa se sentiat destrui & consumi afflictionibus amaris, quas magnâ suffert cum difficultate, nihilominus felicem se æstimat ac beatam, dum intuetur adhuc Jesum Christum actualiter patientem in se, pro gloriâ Dei Patris sui, & ad perficiendum magnum opus salutis suæ in Cruce, juxta aliud effatum ejusdem Apostoli S. Pauli: *Hoc sentite in vobis, quod & in Christo Jesu.* Sentite in vobismetipsis id, quod Jesus Christus sentit ex amore erga nos.

Quis comprehendere possit, quantam abundantiam gratiarum, meritorum, satisfactionum complectantur omnes status Jesu Christi patientis, applicatos animæ, quæ tota est in ipso, & in

Coloss. 1.

Philipp. 2.

& in qua reciprocè ipse est; sicut ipsemet declarat nobis: *Qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum.* Ab initio patimur ad imitationem Jesu Christi; & hic multum est meriti: posthæc, quando progredimur, patimur in unione cum Jesu Christo; & hic multò plus est meriti, eòquòd plus contineat perfectionis, uniri cum Jesu Christo, quàm illum duntaxat sequi: Et tandem pertingimus eò, ut patiamur in unitate cum Jesu Christo, non aspiciendo nos amplius velut rem quamdam separatam vel distinctam ab eo, sed velut ipsummet, cum viva simus membra Corporis ipsius mystici, in quibus ipsemet patitur, & patietur ad adimplendam Passionem suam, Prædestinatorum Redemptionem, usque ad consummationem sæculorum. Et Deus solus cognoscit totam abundantiam, divitiarum, gratiarum, meritorum & satisfactionum, quas hic invenire licet, ubi videtur, omnia esse communia inter Jesum Christum & animam Christianam, eandem vitam, eosdem affectus, eadem lumina, easdem operationes easdem passiones, eosdem dolores, eadem merita & easdem satisfactiones.

I. Petr. 2.
v. 24.

Quando Princeps Apostolorum sanctus Petrus dicit nobis, quòd Jesus Christus pertulerit

peccata nostra, id est, pœnam peccatis nostris debitam, in Corpore suo; nonnè putatis, hoc æquè intelligi de Corpore ipsius mystico, quàm de Corpore ipsius naturali? sola pœna peccatorum nostrorum portata fuit à Corpore ipsius naturali, absque eo, quòd ipse aliquam haberet partem culpæ; tota culpa peccati erat in Corpore ipsius mystico; oportet ergò, ut pœna Corporis naturalis transeat per Corpus mysticum, ad illud purificandum & emundandum à peccatorum suorum maculis. Ecce, quare, velut unum non minus quàm alterum onerari Crucis & afflictione. Si ipse pertulit Crucem in Corpore suo naturali, dicit Corpori suo mystico: Qui non portat Crucem suam, & venit post me, non potest meus esse discipulus: si ipse fuit pauper, & expoliatus omnibus, nudus totus in Corpore suo naturali; dicit Corpori suo mystico: Nisi quis renuntiaverit omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Si ipse malè fuit acceptus, contemptus, calumniis offensus, persecutionibus oppressus in Corpore suo naturali, dicit Corpori suo mystico: Beati estis, cum maledixerint vobis homines, & persecuti vos fuerint, & dixerint omne malum adversum vos. Si ipse pœnitentiam egit, vitamque duxit austeram in

Cor-

Joan. 15.

Diversi gradus juxta quos participamus Passionibus Jesu Christi.

Oportet omnes pœnas Corporis naturalis Jesu Christi transferre per Corpus ipsius mysticum.

Full
par
Co
tal
Ch
Co
my

Corpore suo naturali, jejunando, plorando, deserta petendo, declarat membris Corporis sui mystici, dicitque ipsis: Nisi poenitentiam egeritis, omnes simul peribitis. Si ipse summam sustinuit humiliationem, ad nihilum quasi redactus in Corpore suo naturali, dicit Corpori suo mystico: Humiliamini sub potenti manu Dei: Amen, Amen dico vobis: Nisi conversi fueritis & afficiamini sicut parvuli (id est, humiles, sicut parvi infantes) non intrabitis in regnum caelorum.

Fulchra comparatio inter Corpus naturale Jesu Christi, & Corpus ipsius mysticum.

Considera attentè, institue comparationem inter Corpus naturale & Corpus mysticum Filii Dei: videbis unum totum obductum plagis à plantis usque ad verticem, videbis alterum totum oneratum Cruce & afflictione, à primo usque ad novissimum prædestinatorum: videbis affligi unum in omnibus suis partibus per diluvium dolorum, ad operandum redemptionem mundi; videbis cruciari alterum in omnibus membris suis per ingentem tribulationum Oceanum ad applicandum illis fructum Redemptionis. Ambo hæc Corpora, naturale & mysticum, non nisi unicum habent Caput coronatum spinis, ambo sunt æqualia: non est illorum unum totum dilaniatū crudelitate afflictionum, & alterum totum dissolutum in voluptates & delicias. Sed ambo

patiuntur, ambo, cruciantur ambo affliguntur ad promerendum regnum Dei; ambo obruntur poenis, austeritatibus & poenitentiae operibus ad satisfaciendum justitiae Dei, pro peccatis hominum. Et semper Jesus Christus est, qui patitur in ambobus, qui meretur, qui satisfacit & operatur salutem nostram; nihilominus nos quoque sumus, qui patimur, qui paremur, qui satisfacimus in ipso, & per virtutem ipsius, in Corpore suo mystico.

Et sic profitetur Ecclesia in ultimo suo universalis Concilio fidei, dem Catholicam, quantum spectat ad satisfactiones, quas facimus Deo pro peccatis nostris, pro quibus Jesus Christus passus est pro nobis in Cruce: *Si quis dixerit, pro peccatis, quo ad poenam temporalem, minime Deo per Christi merita satisfieri poenis ab eo inflictis & patienter toleratis, vel à Sacerdote injunctis; sed neque sponte susceptis, ut jejunis, orationibus, eleemosynis, vel aliis etiam pietatis operibus anathema sit.* Hæc sunt verba Concilii in Sessione decimâ quartâ, Canone decimo tertio, & in sequenti, qui est decimus quartus: *Si quis dixerit, satisfactiones, quibus poenitentes per Christum Jesum peccata redimunt, non esse cultus Dei, sed traditiones hominum, Doctrinam de gratia, & verum Dei cultum, atque ipsum beneficium mortis Christi, obscurantes, anathema sit.*

Trident. Sess. 14. Can. 13.

Est articulus fidei, quod satisfaciamus pro peccatis nostris cum Jesu Christo & per Jesum Christum.

Hic

His stantibus, dicas adhuc, interrogavit nostrum hominem Ecclesiasticus, dicas adhuc, opus non esse quidquam agere nos ipsos vel pati pro salute nostra, eò quòd JESUS CHRISTUS satisfecerit, & satisfuerit passus pro illà dicas adhuc cum hæreticis, quod sit inferre injuriam Passionem JESU CHRISTI, affirmare, agendam esse poenitentiam, eò quòd ipse satisfecerit pro nobis? Nonnè, hoc idem esset, ac dicere, non amplius esse orandum, ne fortè injuria inferatur orationi JESU CHRISTI; non amplius adorandum esse Deum, ne forsan inju-

rià afficiatur perfecta adoratio JESU CHRISTI; non amplius exercendam humilitatem vel patientiam in occasionibus aliquid tolerandi, ne fortassis injurià la cessatur humilitas & patientia JESU CHRISTI. Vellesne sequi ejusmodi Evangelium?

Non respondit ipse, satisfactum est mihi Doctrinà tuà circa modum totum Catholicum & spiritualem, participandi è divinis satisfactionibus JESU CHRISTI. Sed residua sunt mihi adhuc quædam dubia, quorum à te efflagito declarationem. Liceat mihi illa tibi proponere.

ARGUMENTUM.

Per quid dimetienda magnitudo nostrarum satisfactionum: an ipsæ communicari possint aliis: ad quid sint indulgentiæ & purgatorium.

ARTICULUS V.

Valor boni operis desumit mensuram suam non ex labore, sed ex amore.

AUdivi sæpius dici per modum parcemiæ. Si habeas plus laboris, quàm alius, in faciendo bonum, habes etiam plus meriti. Sed assentiri non possum, hoc semper esse verum: video namque eos, qui ignavi valde sunt, quique parum habent bonæ voluntatis, dimidià ex parte plus habere laboris, quàm habeant alii, in satisfaciendo suæ obligationi. Nonnè hoc esset dicere, quòd, cum plus habeant laboris; plus quoque habeant meriti?

Hac ratione plus traheret quis commodi ex eo, quòd esset ignavus, quàm quòd servidus, plus lucraretur voluntatem habens languidam & infirmam, quàm habens ardentem & generosam; & imperfectissimi mererentur plus perfectissimis.

Non accipis id benè, responderet Ecclesiasticus; Non semper verum est, quòd ubicunque plus est laboris, plus etiam sit meriti. Siquidem non præcisè ex magnitudine laboris dimetienda est magni-